

Гж.бр.3247/15

У ИМЕ ЦРНЕ ГОРЕ

ВИШИ СУД У ПОДГОРИЦИ, у вијећу састављеном од судија: Љиљане Шошкић, као предсједнице вијећа, Наталије Боричић и Ранка Вукића, као чланова вијећа, у правној ствари тужиоца Владимира Поповића из Подгорице, Булевар Џорџа Вашингтона бр.49, кога заступа АОД "Iustitia", адвокатска канцеларија из Подгорице, а њу пуномоћник Владан С. Бојић, адвокат из Подгорице, против тужене Вање Ђаловић из Подгорице, ул. Ђока Мирашевића бр.7, коју заступа пуномоћник Веселин Д. Радуловић, адвокат из Подгорице, ради утврђења и чинидбе, в.с. 10.001,00€, одлучујући по жалбама тужиоца и тужене против пресуде Основног суда у Подгорици, П.бр.3569/14 од 20.04.2015. године, на сједници вијећа дана 15.01.2016.г. доноио је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ жалба тужене, као НЕОСНОВАНА и пресуда Основног суда у Подгорици, П.бр.3569/14 од 20.04.2015. године, у дијелу изреке под ставом првим, ПОТВРЂУЈЕ.

ПРЕИНАЧАВА СЕ пресуда Основног суда у Подгорици, П.бр.3569/14 од 20.04.2015. године, у дијелу изреке под ставом другим и трећим и изриче:

Обавезује се тужена да о свом трошку објави изреку ове пресуде, у свим електронским и штампаним медијима у Црној Гори и Републици Србији, зато што је повриједила права личности тужиоца(част, углед, достајанство), тако што га је на конференцији за новинаре 26.06.2014. године, лажно отпуштила да је поставио порнозоофилни снимак на интернету у року од 15 дана по пријему ове пресуде, под пријетњом принудног извршења.

Обавезује се тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 875,00€, у року од 15 дана од дана пријема ове пресуде, под пријетњом принудног извршења.

Образложење:

Пресудом Основног суда у Подгорици, П.бр.3569/14 од 20.40.2015. године, одлучено је:

„ДЈЕИЛИМИЧНО СЕ УСВАЈА тужбени захтјев, па се утврђује да је тужена повриједила права личности тужиоца(част, углед, достојанство), на начин

што га је на конференцији за новинаре 26.06.2014.године, неосновано оптужил да је поставио порнозоофилни снимак на интернету.

ОДБИЈА СЕ као неоснован тужбени захтјев којим је тражено да се обавеже тужена да о свом трошку објави изреку ове пресуде, у свим електронским и штампаним медијима у Црној Гори и Републици Србији, зато што је повриједила права личности тужиоца(част, углед, достајанство), тако што га је на конференцији за новинаре 26.06.2014.године, лажно отпуштила да је поставио порнозоофилни снимак на интернету, или да јавно повуче изјаву са конференције за новинаре од 26.04.2014.године којом је повриједила парав личности(част, углед, достојанство) тужиоца Владимира Поповића, тако што ће о свом трошку објавити у свим штампаним и електронским медијима у Црној Гори и Републици Србији изјаву "Повлачим изјаву да докази које посједујем да је ове гадости на интернет поставо Владимир Беба Поповић и даје управо он поставио питање да ли са м на том огавном снимку баш ја од свих жена на овој планети, због чега се кајем и покорно изјављујем да такве или сличне изјаве више никада у свом животу према тужиоцу нећу учинити", све у року од 15 дана по правоснажности пресуде, под пријетњом принудног извршења.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужна да накнади тужиоцу трошкове поступка у износу од 462,50€, у року од 15 дана о дана правоснажности пресуде, под пријетњом принудног извршења."

Против наведене пресуде тужитељица и тужени су благовремено изјавили жалбе из свих законом предвиђених разлога, са предлогом да се побијана одлука укине или преиначи.

Тужилац у жалби истиче: да је првостепени суд погрешно примијенио материјално право из чл.206 ЗОО-а, јер није дочекао законску посљедицу, чиме је потпуно изостала везана нужна тужиочева сatisфакција и да тужилац није тражио новчану накнаду на коју је имао законско право, већ само морални захтјев у склопу утврђења да је тужена повриједила права личности тужиоца, па се ради о моралној сatisфакцији која није остварена.

Тужена је у одговору на жалбу тужиоца негирала све њене наводе са предлогом да се жалба одбије као неоснована и првостепена пресуда у дијелу изреке под ставом другим потврди.

Тужена у жалби тврди: да је првостепена пресуда захваћена битном повредом одредаба парничног поступка из чл.367 ст.2 тач.15 ЗПП-а, јер има недостатак због којих се не може испитати, а изрека је неразумљива и противуречна датим разлозима; да је изостала оцјена изведенних доказа и то свих заједно и сваког појединачно; да је предмет спора утврђење и чинидба, а не накнада нематеријалне штете, имајући у виду садржину тужбеног захтјева, па је неосновано позивање првостепеног суда на

одредбу чл.205 ст.1 ЗОО-а; да су остале неутврђене три одлучне чињенице и то: да ли је обзиром на све околности, изјава тужене подобна да повриједи права личности, да ли су права личности тужиоца повријеђена изјавом тужене, да ли је тужена имала основаног разлога и чињеничног утемељења да изјави да је спорни снимак на интернету поставио тужилац; да је исказ тужиоца у својству парничне странке дао довољно основа да се тужбени захтјев одбије као неоснован, јер да је правилно цијењен било би утврђено да нијесу повријеђена његова лична права и да је тужена имала основа да изјави на конференцији за штампу да је он поставио спорни снимак; да се не зна да ли првостепени суд цијени предметну изјаву тужене на конференцији за штампу као неосновану или неистиниту односно лажну, имајући у виду првобитно прецизирани тужбени захтјев и његово уређење поднеском од 16.10.2014.године; да изјава тужена на основу ставова Европског суда за људска права не може представљати повреду личних права тужиоца, имајући у виду њен садржај и контекст у коме је та изјава дата; да тужилац није доказао повреду права личности, јер није пружио доказ да је било који медиј или портал у земљи или иностранству или бар једна невладина организација добила поруку тужене са садржином која терети тужиоца; да није цијењена чињеница да је тужилац по сопственом признању дијелио спорни снимак на интернету већем броју лица прије давања спорне изјаве од стране тужене; да првостепени суд није водио рачуна о повреди права личности тужене, имајући у виду садржину снимка и признање тужиоца да га је након добијања даље прослијеђивао осталим корисницима интернета; да је тужба недозвољена, јер се њом утврђују чињеница, а не постојање правног односа између тужиоца и тужене, насталог поводом повреде права личности учињене од стране тужене и да је услед свега претходно наведено чињенично стање остало погрешно и непотпуно утврђено, што је имало за последицу погрешну примјену материјалног права.

Тужилац је у одговору на жалбу тужене негирао све њене наводе са предлогом да се жалба одбија као неоснована и првостепена пресуда у дијелу изреке под ставом првим потврди.

Испитујући правилност и законитост побијање пресуде сходно чл.379 ЗПП-а, Виши суд закључује да је жалба тужиоца основана, а жалба тужене неоснована, због чега је одлучено као у изреци ове пресуде.

Предмет тужбеног захтјева је утврђење да је тужена изјавом на конференцији за штампу 26.06.2014.године, повриједила права личности тужиоца, на начин што га је неосновано оптужила да је поставио порнозоофилни снимак на интернету.

Првостепени суд закључује да је тужбени захтјев дјелимично основан у дијелу где је тражено утврђење повреде права личности тужиоца, јер је тужилац доказао да га је тужена неистинито оптужила на конференцији за

штампу 26.06.2014. године да је поставио порнозоофилни снимак на интернету, док је неоснован у дијелу где је тражена објава изреке ове пресуде у свим електронским и штампаним медијима у Црној Гори и Републици Србији или изјава којом пориче и обећава да то неће радити убудуће, на трошак тужене, зато што се утврђењем постојања повреде права личности тужиоца постиже довољна сatisфакција, а пресуђење сходно чл.206 ЗОО-а није обавезно.

Првостепени суд је одлучујући о тужбеном захтјеву за утврђење повреде права личности тужиоца правилно и потпуно утврдио чињенично стање и без почињењених битних повреда одредаба парничног поступка на које овај суд пази по службној дужности, као и оних на које са жалбом тужене указује, исправно примијенио материјално право, као и дао убједљиве, јасне и логичне разлоге, које у целости прихвата и овај суд и на њих упућује жалитељицу.

Не стоје наводи из жалбе тужене, да је тужба у овој правној ствари недозвољена, јер се ради о утврђењу постојања правног односа између тужиоца, као оштећеног и тужене, као штетника сходно чл.188 ст.1 ЗПП-а, а не утврђењу чињеница, како правилно закључује првостепени суд.

Вјештачењем по вјештаку информационо-техничке струке је неспорно утврђено да тужилац није поставио порнозоофилни снимак на e-mail налог vborovic@yahoo.com, већ га је примио од стране непознатог лица, чиме је доказао да га је тужена нетачно оптужила на конференцији за штампу дана 26.06.2014. године да је он поставио спорни снимак на интернет, због чега су наводи из жалбе тужене да нијесу утврђене одлучне чињенице за пресуђење у овој правној ствари у целости неприхватљиви.

Сасвим логично закључује првостепени суд да је на претходно наведени начин дошло до повреде права личности тужиоца, имајући у виду чињеницу да је тужена категорички изјавила на конференцији за штампу 26.06.2014. године да је спорну радњу извршио тужилац, па је ријеч о нетачној изјави, јер је тужилац оптужен да је учинио нешто што није урадио, а што је имало негативан утицај на личност тужиоца у јавности, због чега је очигледно дошло до повреде права личности(част, углед и достојанство).

Тужена није дала исказ у својству парничне странке, како би поткријепила своје наводе да тужиоцу њеном изјавом на конференцији за штампу од 26.06.2014. године, нијесу повријеђена права личности, па првостепени суд са разлогом оцењује да је на њој био терет доказивања наведених чињеница сходно чл.217 у вези чл.219 ст.2 и 3 ЗПП-а.

Ово посебно, јер је оваква тврдња тужене била доступна на свим електронским и штампаним медијима где је у негативном контексту

коментарисано понашање тужиоца везано за објаву и садржину спорног снимка.

Дакле, тврђење тужене у жалби да је с обзиром на околности случаја била у увјерењу да иза објаве спорног снимка стоји тужилац не могу представљати разлог који негира да је наведеном приликом дала нетачну изјаву да је тужилац поставио на интернет предметни снимак, јер је утврђено налазом и мишљењем вјештака информационо техничке струке да тужилац то није урадио, на чију садржину странке нијесу имале примједби.

Без утицаја на пресуђење су тврђење да је понашање тужиоца након пријема овог снимка било крајње неприхватљиво, због чега његова права личности нијесу повријеђена, зато што је прослиједио спорни снимак другим корисницима интернета, јер је тај снимак био доступан на интернету и у претходном периоду, а тужиља није темељила изјаву на даљој дистрибуцији, већ на нетачној тврђњи да је исти постављен од стране тужиоца.

Судска пракса Европског суда за људска права коју наводи у својој жалби тужена не говори о нетачним изјавама као основу за тражење утврђења повреде права личности, већ о слободи изражавања и разлици између повреде права личности и вредносног суда, па не може послужити као основ за пресуђење у овој правној ствари.

Овај суд је цијенио и остale наводе из жалбе тужене, али је нашао да су без утицаја на другачије одлучивање у овој правној ствари.

Према томе, ваљало је жалбу тужене одбити као неосновану и потврдити првостепену пресуду у дијелу изреке под ставом првим.

Међутим, основано се жалбом тужиоца указује да је првостепени суд погрешно примјерило материјално право, када је одбио дио тужбеног захтјева у дијелу изреке под ставом другим побијане одлуке, из разлога што је сматрао да такво одлучивање представља само могућност, а не и обавезу суда. Наиме, код чињенице да је утврђено да је предметном изјавом на конференцији за штампу тужена изнијела нетачну тврђњу на рачун тужиоца у вези са објавом спорног снимка на интернету, као нужна последица овог утврђења је и радња објаве изреке ове пресуде у медијима на трошак тужене, јер тужилац није тражио новчану сatisфакцију која би у случају постојања могла довести до искључења овог вида задовољења услед повреде права личности. Према томе, нужна последица утврђења повреде права личности подразумијева или новчану сatisфакцију коју тужилац није тражио или објаву изреке пресуде у медијима, као вид

Како је првостепени суд погрешно примијено материјално право у вези одлучивања о тужбеном захтјеву за објаву изреке побијане одлуке у медијима на трошак тужене, ваљало је предметну првостепену одлуку у том дијелу преиначити, као што је одлучено у ставу другом ове пресуде.

Одлука о трошковима парничног поступка донијета је сходно чл.163 ст.2 у вези чл.161 ст.1 и чл.152 и чл.153 ЗПП-а.Трошкови парничног поступка по АТ-у састоје се од: састава тужбе од 125,00€, заступања на четири одржана рочишта од по 125,00€, као и састава жалбе тужиоца од 250,00€, што укупно чини досуђени износ од 875,00€.Нијесу признати трошкови ПДВ-а, јер нијесу достављени докази да је пуномоћник тужиоца и наплатио трошак од свог властодавца(рачун о наплати парничних трошкова).

Са изложеног,а на основу чл.382, чл.387 ст.1 тач.4 и чл.395 ст.1 тач.3 ЗПП-а,одлучено је као у изреци.

ВИШИ СУД У ПОДГОРИЦИ
дана 15.01.2016.године

ПРЕДСЈЕДНИЦА ВИЈЕЋА-СУДИЈА:
Љиљана Шошкић,с.р.

За тачност отпрака тврди и
овјерава намјештеник суда

